

RADU GYR

STELE  
PENTRU  
LEAGĂN

PRIMA EDIȚIE  
1936



## **DOUĂZECI ȘI UNU DE CÂNTECE cu luminițe**

Odorul meu îl port bijuterie,  
o rază de bujor într-un pahar.  
Orice sărut al lui e o cutie  
unde surâde un mângâritar.

În orice stih și pas e numai el,  
îl culc în raze și-l adorm cu stele  
și ca pe-un zbor ceresc de porumbel  
îl leagăn peste crângul vieții mele.

### **PREFAȚĂ LA ACESTE CÂNTECE**

Mi-am făcut din viață călimară  
și-am întins în vânăta-i cerneală  
trist condei de afină amară  
și peniță verde de cocleală.

Pentru anii mei de foc și lună,  
pentru grava vieții alăută,  
ca să cânt mi-am împletit cunună :  
otrăvită stemă de cucută...

Mi-era mâna veche de șindrilă,  
când spre cântec se pleca încet.  
Îl dospeam cu degete de-argilă ;  
cântecul, burete de oțet.

Dar când leagăn leagănă beteală  
și-nfloreste luminiță vie,  
ineluș, crâmpei de stea, migală,  
puî, să-l sufli-n vânt, de păpădie,

trebuie o mână iconară,  
degete cu rouă în inele  
și condei ceresc de primăvară,  
ca să scrie lebede și stele.

Se cuvin un cântec ca o luntre,  
încărcat cu nuferi de emai  
și-o cunună albă pentru frunte :  
cimbru cules din rai.

Vreau un viers : cais și dimineață,  
tămâios, senin, primăverin,  
vis, lăstun și cărăbuș de gheață,  
piersici, harfă, pitulici și crin...

Doamne, fă minunea : dă-mi cunună  
ca un zâmbet, mâini de aur pur  
și trimite-mi pe un fir de lună  
un plaivaz cu totul de azur.

### LEAGĂN MIC

La fereastra cu lumină  
cade freamăt alb de zbor.  
Seara, lunecă-n pridvor  
heruvimii din grădină.

Crini cu trâmbițe se-adună  
lângă ușă câte doi.  
Se dau jos luceferi noi  
din caișii plânși pe lună.

Și, tiptil, și crini și stele  
și serafii de pe prag  
intră-n casă, leagăn drag,  
să te scrie-ntre zorele

și să schimbe în grădină  
un bordei de om calic,  
pentru-un strop de leagăn mic  
și-o fărâmă de lumină.

## MĂRȚIȘOR

Luminița noastră are  
soare-n zâmbet, tămâioare  
și-n privire mărțișoare.

Stânjenei și porumbei  
viața ei, și râsul ei  
brebenei , clopoței.

Pași golași de toporași,  
vorbe mici cu licurici,  
rândunici și tufânici.

Ce grădină ne-a trimis  
cel mai alb mănunchi de vis ?

Ce luceafăr clar de rouă  
ne-a dat nouă raza-i nouă ?

Ce seraf de borangic  
a pierdut un cântec mic,  
când zbura argint și harpă  
peste casa noastră stearpă ?

## ALT MĂRȚIȘOR

Fir de cântec de noroc,  
năpârstoc de busuioc,  
ghiocel de funigel  
cu azururile-n el...

A venit la noi aici,  
ca o poznă de pitici,  
iar de-atunci măicuța-i cântă  
o descântă, se frământă,  
pieptărașe moi îi coase  
și-o adoarme-n chiparoase.

Și uitându-și de nevoi,  
stă taticu-ntre pisoii,  
între “poze” și căței,  
cu păpușile-n bordei,  
și se laudă de zor,  
cântător, surâzător,

că fetița lui, crăiță,  
romaniță, luminiță,  
fata lui cât un cercei  
a făcut pipi pe el !

### RUGĂCIUNE

Dă-i fetiței mele, Dimineață,  
tălpi cu care lipăi prin verdeață,  
tril de ciocârlie-ascuns în gușă,  
zburda veveriței jucăușă,  
lângă ușă.

Cireșar, dă-i zmeura cunună,  
zâmbet de caisă și căpșună,  
fă-i calești din fluturi și rădvane,  
și din crini pantofi și lampioane  
diafane.

Pune-i Basm, pe zodie lăstunii,  
scutură-i în vis găteala lunii,  
adu-i Sânzienele să-i coase  
scrânciob de mătase-n chiparoase  
somonoroase.

Și tu, Cântec, suie-mi-o lumină  
pe-o lăcustă lină, cristalină,  
du-mi-o bob de rouă prin glicină  
și din floare-n floare mi-o așază,  
ca o rază !

## UN BASM DE ALTĂDATĂ

A fost în lună un bordei,  
bojdeucă veche de calici...  
torcea măicuța funigei,  
păzea tăticu licurici.

Și-aveau o fată : un crâmpei,  
cât un sfânel de cărăbuș,  
s-o pui să sadă pe condei  
și-ntr-un papuc să-i faci culcuș.

Ci bietul prichindel râvnea  
păpuși de pluș și urși pitici...  
Când ai bordei cât o lulea  
și esti pândar de licurici,

tătic nătâng, cum poți ușor  
să cumperi urși de borangic ?  
Cum or să vină dumnealor  
într-o cocioabă de calic ?

Ofta tăticul licurar  
și, scornitor de jucării,  
umbla prin lună în zadar  
să prindă pui de stele vii

și să culeagă primprejur,  
cu toți ciulinii pe nădragi,  
un sac cu mofturi de azur,  
să-l ducă fetei tatii dragi...

Dar când tăticul cel sărac  
venea acas<sup>o</sup> cu truda lui,  
curgea funingine din sac  
și nici un hârb de stea cu pui.

O clipă doar, abia întors,  
plângea tăticu bun și prost.  
Mămica sta și ea din tors,  
să lăcrimeze fără rost,

și-n urmă iarăși în bordei  
visa fetița urși pitici,  
torcea măicuța funigei,  
păzea tăticu licurici.

## CÂNTEC DE LEAGĂN

Vino somn,  
albastru domn,  
tânăr crai  
suflat cu rai,  
safirin  
prin rozmarin,  
fulguind, plutind, zâmbind,  
lângă puiul meu de-argint,  
și tiptil  
adoarme-mi-l.

Vino cer  
de giuvaer,  
să mi-l plouă  
numai rouă,  
să mi-l vază  
numai rază,  
să-l sărute desfăcute  
numai rodii și lăute,  
luna lin,  
să-l culce-n crin.

Vino stea  
de peruzea,  
cerne-i zări  
pe mâini și-n păr,  
flori de cântec și de măr.  
Suflă-i pene  
peste gene,  
suflă-i basm peste obraz  
fă-i un leagăn de topaz, -

culcă-l : stea,  
scoală-l : lălea.

### **COPIL BOLNAV**

Puiul Radului, de rouă,  
aromînd a busuioc,  
de opt zile, ba de nouă,  
arde-ntr-un pătuc de foc.

A venit o rîndunică  
să mi-l vadă cum zăcea  
cu tristeți de tufănică  
și cu lăncezeli de stea.

O lăcustă se închină,  
iar crăițe și furnici  
se tot roagă, în grădină,  
pentru mâinile lui mici.

Două lebede ca mierea  
și-un pîsoi de pluș lunar  
plâng încet lângă durerea  
unui leagăn de cleștar.

Numai dumneata, molatic  
urs de vată, stai sub pat,  
clatini capul, gînduratic,  
spre tătîcul supărat,

parc-ai vrea să treci de praguri  
și la piept s-aduci, nătîng,  
stupii toți cu mierea-n faguri,  
toată zmeura din crîng,

toate crengile din crîng.

## LUMINIȚA

Are tata o fetiță  
Luminiță,  
pas de vis și mânușiță  
de crâiță.

Când prind umbrele să cadă  
în livadă,  
păunițe de zăpadă  
vin s-o vadă.

Sună vântu-n cinstea ei  
clopoței  
și albine-aduc cercei  
de scânteii.

Se-mbulzesc în fața ușii  
corcodușii :  
îi fac tumbe cărăbușii,  
jucăușii.

Și când trec spre cuib lăstunii  
bărzăunii  
îi aduc mireasa lunii  
din petunii...

Dar la casa argintie  
de hârtie,  
doar tăticu prost mai scrie  
și nu știe

că de dragul Luminiții  
licuricii  
au aprins la geam aglicii,  
iar piticii

au cărat o lună mare  
în spinare  
și-au proptit-o-n casa noastră  
la fereastră.

## SOMN

Se-nchid ferestre albe prin lalele.  
Adorm lăcuste de argint brumat.  
Ciupercile se culcă sub umbrele  
și numai căltunașii-au așteptat

să vină seara, ca să-și pună pinteni  
la micii lor conduri voievodali  
și să colinde parcurile, sprinteni,  
schimbați cu toții-n fluturi vesperali.

De-acuma luna -pasăre măiastră-  
s-a pogorât să doarmă în cais...  
E ceasul când păpușile din vis  
ies, lunecând, din casă, pe fereastră,

se prind în horă albă prin sulfină  
și văd cum pleacă irișii în cer  
s-aducă jos, în cofe de lumină,  
parfumuri noi și stropi de colier.

E ceasul când prin crinii de oglindă  
se lasă heruvimi cât o petală  
să stingă lămpi și candelă s-aprindă,  
și, când pribeag, cu barba de cerneală,

câte-un pitic, ducând o stea în cârcă,  
se-opreste sub o tufă de aglici  
și, răzimat ușor de-o mânățârcă,  
și-aprinde pipa la un licurici.

## CÂNTEC PENTRU SOMNUL LUMINIȚEI

Dormi în leagăn de vioară,  
luminiță, tămăioară.

C-o să vină prinț mlădiu  
de smaragd și aur viu,  
lăcrimat de-o stea de foc

și pornit după noroc  
într-o luntre de ghioc.

Și-o să cadă în grădină  
în caftan de lună plină,  
nu mai nalt cât o stamină,  
străveziu ca o lumină.

Când corabia-i se lasă  
pe o frunză de mătăasă,  
ancora o să-și înfigă  
într-un lujer de ferigă

și sărind din nava-i mică,  
prichindelul de mărgică  
s-o da jos din foaie-n foaie,  
ca o lacrimă de ploaie,  
și-o să fugă prin răzoare,  
cum fug razele de soare.

Oprit lâng-o tufănică,  
va întinde-o scară mică,  
scară sprintenă de rază,  
să se urce, să o vază.  
Și pe trepte muzicale  
va sui lângă petale,  
ploconindu-se ușor,  
cântător, tremurător,  
ca să prindă  
lin de ele  
o colindă  
de mărgele  
și s-aprindă  
sub stamine  
o oglindă de rubine...

Dormi în leagăn de vioară,  
luminiță, tămâioară.

Prințul mic, căzut din stea,  
mire pentru tufănea,

a venit, sărut și dar,  
pentru nuntă de cleștar,  
ca să-și ia mireasa-n cer  
în caiac de giuvaier.

Noapte bună, noapte bună,  
câte-o stea cât o alună,  
pe argint de lună plină,  
urcă-ncet ca o lumină  
o corabie pitică  
cu un prinț și-o tufănică...

Iar în stea, i-așteaptă-n zori  
un alai de prinți și flori  
și-un rădvan țesut din fir  
de zefir și de safir.

Dormi în leagăn de vioară,  
luminiță, tămăioară...

Și-or să treacă ani grămadă  
cu amurguri și zăpadă.  
Basmul meu din astă sară,  
luminiță, tămăioară,

nimeni n-o să ți-l mai spună,  
și nici prințu-n strai de lună  
n-o să mai coboare-aici,  
în grădina cu urzici.

Și-or rămâne-n steaua mică  
voievod și tufănică,  
iar tăticul, fata mea,  
poate-o fi și el în stea...

Dormi în leagăn de vioară,  
luminiță, tămăioară.

## CLEȘTAR

Dumnezeu, din muguri și mătase,  
mi-a trimis un pui, ca un lăstar,  
ziua să mi-l joc pe chiparoase,  
seara să mi-l culc în degetar.

Pentru piciul ăsta mic de aur viu  
-fulg de lună, zâmbet de zăpadă-  
m-am făcut tătic giuvaergiu,  
strai de-azur să-i cos într-o baladă.

Îi aștern, suave, pentru mers,  
strofe mici ca fulgi de crizanteme,  
ca să calce numai peste vers,  
cu pantofi de rouă prin poeme.

Îi fac jocuri din aripi de cărăbuș  
și din umbră moale și ușoară.  
Leagăn i-am cioplit dintr-un arcuș  
și culcuș de cer într-o vioară.

Cresc păpuși din floare de cireș  
și le plimb prin stihurile mele,  
și-un călăt de vis îi scriu pe-un preș  
măiestrit din cântece și stele.

Chiar și urșii cu priviri de sticlă roz  
și cu funde prinse în agrafe,  
îi adorm în basm cu voievozi,  
în cociuobe albe de garoafe.

Și-așa trec zilele, cu steme,  
cu surâs, cu zurgălăi sau cu amar,  
și ne uită-ntr-o garoafă și poeme  
-pici plâpând și tată grădinar-

pe o margine albastră de cleștar

## PRICHINDEL

### “TĂTICULE, VLEAU LUNA”

Prichindelul tatii, un crâmpel de rază,  
legănat pe-o frunză lângă o furnică,  
stă, printre crăițe și trifoi și-oftează,  
trist ca un luceafăr mic de tufănică.

Trei pitici zănatici i-au adus panere :  
nuci de fîldeș, struguri de azur și-alune  
și-au cărat și-n cărcă purpură de mere,  
răsărit de piersici și amurg de prune.

Și-au stat fiecare pe o pergamută,  
dându-i roade cu lumini cerești . . .  
De ce plângi, fetiță, ca o stea durută,  
azi lângă mireazma merelor domnești ?

Și-a chemat taticu muzici înstelate :  
un taraf de greieri sub un trandafir,  
unul cu o cobză cât o fragă-n spate,  
altul c-o ghitară mică de safir.

Luminița noastră nu vrea tămăioasă,  
nici pitici, nici greieri argintându-și struna.  
Tată fără suflet, lenevești în casă,  
nu ți-a spus, aseară, piciul să-i dai luna ?

Ei, taticu poate-ar lua-o din grădină,  
dar e grea de geamuri, brățări și viori,  
și-ar putea s-o spargă-n țândări de lumină,  
cioburi de oglindă risipind-o-n flori.

Ci de vrea fetița, o merge-mpreună  
cu taticu ăsta neîndemânatic,  
și-a să stea trei ceasuri rătăcind prin lună  
și strângând melci limpezi de azur sălbatic.

Maică, fă-ne-o scară cum e borangicul...  
Dă-ne-n traistă pâine și magiun un pic.  
Nu vezi ? Pleacă-n lună fata și taticu...

Haide și matală, domnule Pitic !

## SCHIȚĂ DE PRIMĂVARĂ

Ce se-aude ? Ce zvon lin ?  
Ghiociei ies din humă  
și sub cer primăverin  
sună clopote de spumă.

Și la sunetele mici  
care-n aer se desfoaie,  
gărgărițe și furnici  
se trezesc prin mușuroaie.

Se îmbracă-n haine noi,  
ca în zi de sărbătoare,  
și din peșteri ies apoi,  
să se-nchine lung la soare.

Blând, de la fereastra lui,  
toporașul le strecoară  
vestea bună cum că nu-i,  
nu-i nici un vrăjmaș pe-afară.

Vioreaua s-a sculat  
și-ntr-un ciob de rouă clară  
ca o fată de-mpărat  
se admiră-n oglinjoară.

Un gândac în strai de scrum  
vrea și el să-i vadă fața :  
- Uite-o, m-am oprit din drum,  
Să-ți spun bună dimineața !

## LEAGĂN DE TOAMNĂ

Brumar. O stea s-a desfăcut,  
inel tăcut,  
și pe crăițe a căzut  
ca un sărut.

Pe urmă luna s-a lăsat,  
caiac brumat,  
și păsăruici de matostat  
și-argint curat

suiră-n luntrea ei de os,  
cu zbor sfios,  
vâslind pe cerul somnoros  
de abanos.

Ieri, păsările. Iar acum  
flori mici de fum  
cu traiste pline de parfum  
pornesc la drum.

Piticii-au strâns din ierbi înalte  
stelele-nvoalte  
și le-au cărat ca pe smaralde  
prin scorburi calde.

Toți pleacă : aripi, tufânici  
și licurici. Doar strugurii cu inimi mici  
mai plâng pe-aici.

Auzi ? în geamul nostru-nchis  
bătăi de vis.  
Brumare, ce răvaș ne-ai scris  
Pe frunză moartă de cais ?

O, e un greiere drumar,  
un lăutar,  
cu scripcă veche de cleștar  
și chihlimbar.

Mă duc, oftând, ca să-i descui  
și ca să-i spui :  
-Tot umbli tu pe cărării,  
al nimănui,

rămâi la noi în Brumărel  
cu dibla ta cât un cârcel  
și cântă-mi pentru prichindel  
un cântec ca un funigel.

### ELEGIE

Hulubi se scutură ninsoare.  
Ning raiuri fragedă candoare.

Vin piersicii la noi în casă,  
zăpadă roză de mătase,  
și zurgălăi pun la fereastră,  
să-i vază Luminița noastră.

Lumina tatii, răsuriică,  
și-adoarme-n colț păpușa mică  
și cheamă îngerii din zbor  
s-o culce pe beteala lor...

Tu cânti și răzi cu ochi senini  
tăticu scrie mărăcini.  
Condeiu-i lunecă din mână  
și fruntea-i rece și bătrână  
și grea...Ce boabă argintie  
din geană cade pe hârtie  
și sparge slovele de-azur  
și le împrăstie-mprejur,  
de parcă șoim de gheață mic  
căzu-ntre pui de borangic  
și-a spulberat în vânt, deodată,  
grădina lor cutremurată ?

Și Luminița jucăușă  
cântă și-adoarme o păpușă.

Ce-i pasă că tatăl ei  
adună lacrimi în condei  
și că prin gândurile-i grele  
nu dorm păpuși și nu cresc stele ?

Printre hârtii, cărți și condeie,  
amurg și morți de curcubeie.  
Dar jos, în colț, surâs de rouă  
și licurici de viață nouă.

Pași fragezi. Vine Luminița.  
Se sting condeiul și penița.  
Apun hârtii și călimară.  
Odaia toată-i primăvară.  
Pe mâna grea care a scris  
mâna fetiței pune vis . . .  
Așază zâmbete de crin  
pe cuta frunții, pe suspin,  
și culcă, lină, pe necaz,  
caisa roză din obraz.

De-ar plânge-acum tatăl ei,  
ar crește-n lacrimi clopoței,  
s-ar preschimba în lăcrămioare  
și plânsul tatii ar fi soare !

## **NANI-NANI, LEAGĂN DE VIOARĂ**

Nani-nani, leagăn de vioară,  
pentru care taină cânt și cresc  
strop de lună, nufăr îngeresc,  
lăcrămioară, inimioară și comoară ?

Pentru care vise cu gondole  
odrăslesc crâmpeliul meu de cer ?  
Pentru zâmbet alb, pentru prier,  
cu viole sub cupole de corole ?

Poate pentru dorul cu sandală  
de suleget voievod mezin,

poate pentru cântecul senin,  
pe-o petală liliacă de beteală . . .

Poate însă-l cresc pentru cucută,  
pentru zări cu lung măraciniș,  
pentru doruri fără luminiș  
cu durută mută alăută . . .

Cânt și leagăn primăvară lină,  
plâng și-o-nchin acelorași povești  
care-astupă razele crăiești  
și le-nclină pe tulpină de rugină.

Nani-nani, leagăn de vioară,  
pentru care taină cânt și cresc  
strop de lună, nufăr îngeresc,  
lăcrămioară, inimioară și comoară ?

## ȘI CÂND TĂTICU S-O FI DUS

Mai e puțin, mai e puțin,  
și plec în praf, în stea și-n crin.

Azi, piersic vechi ce stă să cadă  
și mâine : brumă, zări, zăpadă.

Și când tăticu s-o fi dus  
sub fluturi jos, pe zodii sus,

în urmă-i, mic seraf bălai,  
inel suav, crâmpei de rai,

tu, pui plâpând de promoroacă,  
într-o grădină, într-o joacă,

să rupi din iarbă stea cu foi,  
lucefăr verde de trifoi,

să-l legeni lung în mâini senine,

șoptind : tăticu e cu mine.

Apoi să prinzi pe flori de pluș  
un licurici sau cărăbuș,

să-l culci pe-obraji de pergamută,  
zâmbind : tăticu mă sărută.

## DESTIN

Odor suav, surăs de crin,  
pașii tăi albi spre ce destin ?  
Spre care țărni, sub care zodii ?  
Ani cu păuni, venin sau rodii ?

Tăticu-ar vrea să-ți lase zale,  
conduri și steme cu opale,  
să treci prin viață steag de bronz,  
Domniță cu pantofi de bonz.

Dar în calica moștenire  
nu sunt nici zale, nici safire.  
Stema-i de vis pe fruntea smează,  
Condurii : clipe de zăpadă...

O, testament sărac, ce vrajă  
te-a scris cu pânză de păianjăn,  
mână sfioasă și stângace,  
te-am învățat să crești răgace,

și licurici și flori neghioabe,  
nu foișoare cu podoabe !

Cu aste daruri mici de fum,  
pui scump și alb, te-ai frânge-n drum.  
Ți-ai lua tovarăși numai macii  
și funigiei și gândacii,  
și-n vâlmășeala lor pitică  
n-ai fi decât o tufănică,  
un cărăbuș cu zale moi

trântit de lună în trifoi...

Ce dar, ce scule mari de gheață  
să-ți dea tăticiul pentru viață ?  
Ce scut, ce straie de vâpăi  
să născocesc anilor tăi ?  
Cum să descânt peste poeme  
să cresc din duh comori și steme ?

Te-aș vrea prin viață steag de bronz,  
Domniță cu pantofi de bonz...

Mă uit în ochii tăi, odor :  
ci eu surăd în cerul lor.  
Privesc la fruntea ta de rază :  
e fruntea mea care visează.  
Văd geana tremurând mătasă :  
întocmai geana mea se lasă...  
Aceeși umbră albă crește  
pe gura ta care-mi zâmbește,  
pe gura mea ce-ți spune cântec,  
pe mâna care-ți scrie cântec.  
Luceafăr trist ce-mi arse-n coastă  
acum și-n pieptul tău adastă,  
resfrânt în tine stea ciudată,  
lacrimă-n rouă curată...

Ci nu ne vreau uniți pe punți,  
aceiași vis, aceleași frunți.

Cu care foarfecă beteagă  
să tai lumina ce ne leagă ?  
Ursitei tale, ce vintrele  
să-i dau, să pleci pe mări cu stele  
-lotcă de cer și curcubeu-  
uitând pe zare țărnuțul meu ?

Te-aș vrea prin viață steag de bronz,  
Domniță cu pantofi de bonz.

Dar dacă gem să ne despartă

adânc, corăbii, zări și soartă,  
mai clar în tine mă aprinzi  
în lungi răspunsuri de oglinzi...

Și-așa...cum nu mai pot vreodată  
din nuferi tineri de agată,  
din anii tăi cu albe foi,  
să-mi iau destinul înapoi,  
vei merge, strop de luminiță,  
cu visul tatii : cununiță,  
în viața ta cu viața lui,  
la piept cu cântecele lui.  
Și nu vei fi un steag de bronz,  
Domniță cu pantofi de bonz,

ci o fetiță care are  
conduri de rouă, pași de floare,,  
și care, printre crini și-albine  
zâmbind, în brațe cu stamine  
de-atât surâs o să viseze  
de-atâtea vise o să plângă,  
de-atâtea lacrimi o să cânte...

### LEAGĂN MIC

Strop bălai, lumină rară  
de cleștar și peruzea,  
te-am culcat într-o vioară  
și-am cules din primăvară  
floare albă ca o stea,

ca să-ți fie stea.

Lângă leagăn, din baladă  
ți-am adus un crin senin,  
să stea veghe de zăpadă,  
ca un înger mic de crin,

heruvim de crin.

Și ți-am pus pe mânușite  
fluturi moi cu zbor deschis,  
licurici cu luminițe,  
ca să-ți lumineze-n vis.

Fluturi pentru vis.

Și-ntre florile grădinii,  
lângă fluturii ce ning,  
n-ai să știi că mor toți crinii  
și că fluturii se sting.

Într-o zi se sting.

Că-ntr-o zi și pentru tine  
zborul lor va fi închis  
și că nimeni nu mai vine  
să-ți aducă stele-n vis.

Stele mari de vis...

### **LEAGĂNUL DE AZI**

Nani, puiul mamei. Ți-au trimis  
zorile trei ramuri de cais.

Trei lumini desprinse dintr-un pom :  
-Cântul - Pacea - Dragostea de om-.

Când am fost ca tine, bezne mari  
mi-au adus trei vreascuri de arțari.

Trei uscate gheare de copac :  
-Plânsul - Truda - Foamea fără leac-.

Nani, puiul mamei. Ia puteri :  
țâța maicii-i grea de primăveri

și pe leagăn cântecele ei

ți-au boltit un cer de porumbei...

Când am fost și eu un prunc amar  
maica-mi da din țâțe numai jar

și-mpletea oftat și dezmiardări  
cu oftatul tunului din zări...

Nani, puiul mamei. Să culegi  
pe obraji surâsul lumii-ntregi.

Iar când, mâine, pașii-o să-ți îndrumi,  
du și tu surâs întregii lumi,

trei lumini desprinse dintr-un pom :  
-Cântul - Pacea - Dragostea de om-.

Nani, puiul mamei. Ți-au trimis  
zorile trei ramuri de cais.